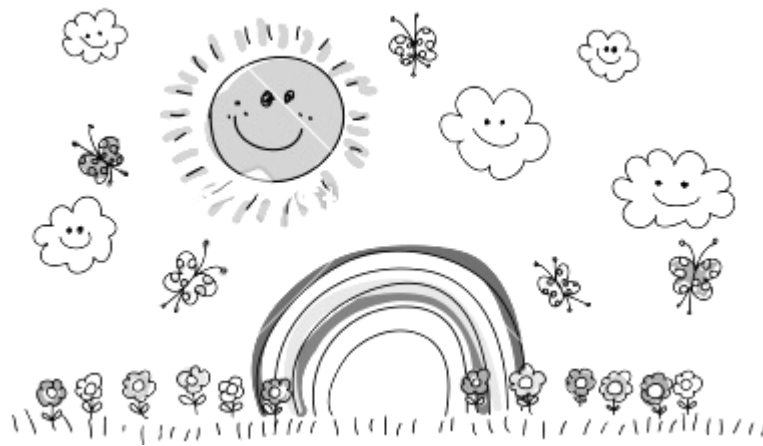

גבעת היים מאוחד

גבעת

עלון פנימי ע"ב/5 כ"ז בחשוון תשע"ב 24 בנובמבר 2011 givaton@ghm.org.il

נשבית ישלום!

ישיבה מס' 13 8 בנובמבר 2011

משתתפים: ישי רודניק, אלון אלטר, אלדד מגל, צבי מנבר, איתן קרסנטי, מיכאל ויזל, אורנה חיים, אלון שפיצר

חסרים: תמר מגל, אלדד גיל, דוד עין דר

יו"ר הישיבה: אלון שפיצר

1. אישור פרוטוקול הנהלה כלכלית מס' 12 מ-25.10.11
הוחלט: הפרוטוקול הנ"ל אושר
2. דו"ח פעילות לימת-לימת כימיה-פלימת – בהשתתפות גיורא אלוני
א. דו"ח לימת בתקופה 1 – 9 2011
- היקף המכירות מעל המכירות בתקופה המקבילה ב-2010 ופחות מהתקציב.
- עלות השכר עלתה עפ"י החלטת ההנהלה להעלות שכר לעובדים.
- בוצע מחקר בטכניון שתוצאותיו יתרוונת בולטים לנירוסטה שעברה ליטוש אלקטרוכימי בהורדת בקטריות.
- לחברה יש היום שלושה טכנולוגים.
ב. פלימת – מתקיים מו"מ עם השותף על יציאת לימת מפלימת ומכירת מניות לימת בפלימת.
ג. דו"ח לימת כימיה – פעילות הייצוא רווחית. הפעילות בשוק המקומי לא הגיעה להיקף המכירות שיגדילו את הרווחיות.
3. דו"ח פעילות גד"ש חפר – בהשתתפות מיכה דורון
- נכנסה לפעילות הקטפת החדשה. השנה האגודה קטפה בכ-14,000 דונם כותנה.
- השנה (2011) בכל הגידולים היה גידול ביבולים ועליית מחירים, גידול הכותנה ישפיע מאזנית על שנת 2012.
- חלוקת הרווח בגין שנת 2010 עמדה ע"ס 2 משי"ח מתוך רווח של 2.7 משי"ח.
- אושר שינוי תקנון – עדכון סעיף פדיון מניות בעת גריעת שטח/פרישה מהאגודה.
4. שונות
העברת רווח נוסף מהמשק לקהילה ע"ס 30 אש"ח לקרן עזרה הדדית.
הוחלט: עפ"י ההחלטה בקלפי בעת אישור תקציב 2011 מאושר להעביר 30 אש"ח נוספים (הועברו 20 אש"ח) מהמשק לקהילה להגדלת הקרן לעזרה הדדית.

רשם אלון שפיצר

ישיבה מס' 13 13 בנובמבר 2011

אלון אלטר, אלדד מגל, צבי מנבר, איתן קרסנטי, דוד עין דר,
אלדד גיל, תמר מגל, אורנה חיים, אלון שפיצר
מיכאל ויזל, ישי רודניק,
אלון שפיצר

משתתפים

חסרים

יו"ר הישיבה

ברכנו את אורנה חיים לבחירתה כיו"ר האגודה ואיחלנו לה הצלחה.

- 1. אישור פרוטוקול הנהלה כלכלית מס' 13 מ-8.11.11**
הוחלט: הפרוטוקול הנ"ל מאושר.
תזומן ישיבת הנהלה כלכלית לדיון במתן בונוסים בתאגידים לפני החלטה על חלוקת בונוס בתאגידים בשנת 2012.
  - 2. אישור הסכם אמפא – בהשתתפות הנהלת הקהילה, עו"ד אביתר קנולר, עו"ד יוני אייזן ומשה סיטון.**
הוחלט: עורכי הדין יכינו לאסיפה הגדרת דרישות הבנק מהקיבוץ בנוגע לשעבוד הקרקע וניסוח הצעת החלטה לאסיפה.
  - 1. ייבדק ע"י עו"ד עדכון הסכמי הקליטה והתאמתם להסכמים עם אמפא.**
2. אם בתום כל ביצוע הפרויקט יישארו כספים שיועדו לתשתיות יובא ייעוד הכסף ו/או השבתם לנקלטים להחלטת הקיבוץ.
  3. אושר למורשי החתימה לחתום על ההסכם בין הקיבוץ לאמפא, לאחר שיעשה ע"י צוות המו"מ ככל הניתן בהמשך המו"מ להוסיף להסכם את ההערות שהועלו בישיבה.
  4. יזומנו ישיבות הסברה נוספות ככל שיידרשו עם הבנים המתכוננים להיקלט.
  5. תזומן אסיפה לאישור ההסכם עם הבנק המממן.

רשם אלון שפיצר

משולחנו של היו"ר הכלכלי

בתגובה לכתבה שהתפרסמה בגבעתון האחרון בנוגע לדיווח מוועדת הפנסיה אני מוצא לנכון להגיב, כיוון שלדעתי נכתבו דברים שבחלקם למיטב היכרותי לא מדויקים ו/או לא שלמים. גם שאין נושא הפנסיה באחריותי ו/או בטיפולי השוטף, אני חושב שמחובתי כמי שנשא באחריות לתחום זה לאורך כמעט 11 שנה להביא עמדתי לידיעת החברים:

(א) ועדת הפנסיה על-פי הפרסום לא כוללת איש מקצוע חיצוני המתמצא ומבין בתחום הפנסיה. גורם מקצועי שבעבר נכלל בצוות הפנסיה הינו חיוני ביותר ובלעדיו נראה לי שדיוני הוועדה יהיו חסרים את המימד המקצועי.

(ב) הנהלות הקבוץ דנו בנושא הקמת קרן מילואים. הנושא לא נשכח אולם לאור הטיפול האינטנסיבי בהסכם להקמת שכונת בניינים והעלויות הכרוכות בייעוץ המשפטי הוחלט לטפל בעדיפות בקידום השכונה. לאור חלוקת התפקידים עם סיום תפקידי כמרכז משק בישיבה שהייתה בצוות התאום (אלדד, דוד וישי) סוכם שבקידום הפעלת קרן המילואים אמשיך לטפל ונושא זה יהיה חלק מתפקידי היו"ר הכלכלי. כל החלטה אחרת הינה בסדר גמור מבחינתי, אבל כדאי מאד להימנע מכפילות, וגם יש דרך ארץ מקובלת בקבלת החלטות ומסירתן לעובדי הארגון שלא דרך הגבעתון...

(ג) ניתוק קצבת הזקנה מחישוב מס איזון – הקביעה שקצבת הזקנה הינה חלק מחישוב מס האיזון אינה נכונה בהיבט המהותי מהיום שהחלטה זו התקבלה בקיבוץ, והאמור בהחלטות ועדת פנסיה או שמטעה או שנשען על חוסר הכרות עם המערכת. כאשר מחשבנו את חישוב מס האיזון נכללה קצבת הזקנה במסגרת חישוב המס. כשהוחלט להוציאה מהחישוב הסתבר ששינוי נוסחת החישוב ומחשוב מחדש כרוך בעלויות כספיות משמעותיות ולכן החלטנו להעלות את הרף לחישוב מס האיזון בגובה קצבת הזקנה. משמעות ההחלטה שגם אם קצבת הזקנה רשומה בנוסחה מצד אחד היא מתבטלת בצד השני. חשבון פשוט שעומד בהחלטות ולא עולה כסף מיותר לקיבוץ, אז מדוע להוציא כספים שאין בכך כל תועלת ואין בביצוע החלטה זו כדי לשנות את המהות? קטונתי מלהבין, למרות שהסברתי סוגייה זו פעמים רבות.

(ד) בסיס נתונים ממוחשב – התנגדתי להצעה זו בעבר, אני רואה בה בזבוז כספי ציבור, כל אדם שיש לו קרן פנסיה יכול באמצעות האינטרנט לקבל את כל הנתונים על הפנסיה שלו. 99% מהאזרחים במדינה למיטב הכרתי מסתפקים בדו"חות אלו, מדוע רק חבר הקבוץ צריך דו"ח נוסף, והאם יהיה מוכן לשלם תמורתו? חישוב הגרעון האקטוארי בוצע וידוע, הסכום מעל 80 מיליון ₪!!! כמנהל אני קובע שאין שום משמעות ניהולית למידע אם החוב ירד ל-75 מיליון ₪ או יעלה ל-82 מיליון ₪. לקיבוץ גבעת חיים מאוחד אין מקורות שוטפים לקניית הגרעון האקטוארי. הוחלט במסגרת תקנון שיוך פירות הנכסים ותקנון הפנסיה על מקורות שיועדו להגדלת הסכומים המיועדים לקרן המילואים. החישוב האקטוארי שייעשה לא יתרום דבר להחלטות. מידע לא מועיל, מעניין ככל שיהיה הינו מיותר. בנוסף הטיפול בתוכנה יעלה כסף, נוסף לעלותה, מישהו יצטרך להיות עבד לאיסוף הנתונים. ניסיון העבר מלמד שחלק מעובדי החוץ לא מתנדבים לספק נתונים, ענת פ. חשבת השכר כורעת בנטל עבודתה ולדעתי אין לה ולא יהיה את הזמן לטפל בהעברת הנתונים הנדרשים לניהול המערכת. האם מי שימונה לאסוף הנתונים יעבוד בחינם? ועוד עובד יסתובב בהנה"ח?

(ה) ההמלצה להעברת קצבאות הביטוח הלאומי לחשבונות הבנק של החברים הינה לעניות דעתי בעלת השלכות קשות על הניהול הכספי של הקבוץ. קבלתה עלולה לגרום לכל חבר לרצות להעביר את משכורתו לחשבון הבנק שלו – וכי מה ההבדל בין קצבת זקנה, לשכר ולפנסיה? החלטה כזו תחליש מאוד את הקיבוץ בדיונים עם רשויות המס על חישובי המס, כאשר אנחנו מציגים את הכנסות החברים כתקציב – והראיה, שכל תקבולי השכר נכנסים לחשבון הבנק של הקיבוץ. אני מציע לחברים להתנגד להצעה שאין בה תועלת משמעותית לחבר ויש בה פוטנציאל נזק גדול לקבוץ ובעקיפין גם לחברים.

הדברים נכתבים מתוך אחריותי לניהול הכספי של הקבוץ

אלון שפיצר – יו"ר כלכלי

ד"ר אורנה נפרדת מאיתנו

למטופלי שלום

התחלתי את עבודתי במרפאת הקיבוץ באוקטובר 2010. מצאתי מרפאה מסודרת, זורמת ו"מתוקתקת" בלשון העם.

פגשתי באחיות מקצועניות, איכותיות ואכפתיות, שמכירות היטב את ציבור המטופלים ואת צרכיו. הכרתי את תמר שסייעה לי בכול בקשה קטנה כגדולה מחד, ושמרה על "זכויות החבירים" מאידך, בהרבה רגישות אכפתיות והומאניות שנדמה שכבר לא רואים יותר במחוזותינו.

למרות כול האמור וכול הטוב אני נפרדת מכם בחודש הבא. אתחיל לעבוד במשרה מלאה במרפאה עירונית בזיכרון יעקב – מקום מגוריי.

שאו ברכה,

שמרו על בריאות אופטימית

להתראות

ד"ר אורנה אופיר

פרידה מד"ר אורנה

לחברים ולתושבים,

קיבלנו בצער רב את החלטתה של ד"ר אורנה אופיר על סיום עבודתה אצלנו. בתקופת עבודתנו המשותפת נהנינו משיתוף פעולה מאוד מקצועי וגם חברי.

ידוע לנו הקושי של ציבור המטופלים לעבור כל-כך הרבה שינויים כפי שהיו לנו בשנים האחרונות, בחילופי הרופאות. אנו מצידנו נשתדל לעבור תקופה זו בקלות ונצפה להבנה גם מצד הלקוחות שלנו.

מנהלת המחוז תדאג לנו לרופאה שתחליף את אורנה, בתקווה לימים טובים ולבריאות.

לד"ר אורנה, היה כיף לעבוד איתך ובמחיצתך, בזרימה, אכפתיות, ללא התחשבנות על שעה וזמן. נהנינו מאישיותך השופעת ידע, עניין, הומור ושנינות.

צוות המרפאה

בית שקמה

בחדרי הדיור המוגן של בית שקמה מתגוררים :
סימה הקש, אלישבע ליגטי, שרה יבין ואליהו חיים. הלכנו לשמוע את קולם, ובהזדמנות זו להיפגש עם העובדים.

סימה, מה שלומך?

תראי, יש לי גיל גבוה ולחץ דם נמוך... אז צריך לאזן את הדברים – בעוד עשרה ימים הנכדה הראשונה שלי, הבת של אהרון מתחתנת, ואני מתרגשת. עברתי לבית שקמה, כי לשבת כל היום בבית מול הטלוויזיה זו לא תעסוקה בשבילי, ופה יש תעסוקה. ויתרתי על הבית שלי, השכירו אותו למי שהשכירו. יש לי פה חדר לבד, רותי סידרה לי דברים שאני אוהבת, תלתה את הווילון מהבית הקודם. אין לי טלוויזיה בחדר, לא רוצה, נתתי לאחד הנכדים ואני מסתפקת ברדיו. תודה לאל אני עוד הולכת, יוצאת מבית שקמה, מסתובבת בקיבוץ. להליכה סידרו לי עגלה, קיבוצית. אני כאילו נוסעת, אבל הרגליים הולכות. מהמשפחה באים הרבה לבקר, יש קשר הדוק, מתייחסים אליי בכבוד, וגם בקשב. הם יודעים שתמיד אפשר להגיד לסבתא, זהו, עכשיו אני צריך ללכת, לעבודה או למשהו אחר. כך הם מתייחסים אליי ואני אליהם. טוב לי עם התעסוקה בבית שקמה, יותר טוב מלשבת בבית. רחל קליין נהדרת, מכירה את כולם ויודעת מה מתאים לכל אחד. יש מדריכה שעובדת איתנו – בואי, תראי פה את הציורים, הרבה מהם שלי, אני אוהבת לשים הרבה צבע, שיהיה צעיר. יש לוח סתיו, ממש ציירנו על עלים, ויש לוח גלעד שליט, כולו התרשמות שלנו מחזרתו, זו היתה השמחה שלנו.

חשוב לך מה קורה בקיבוץ?

אני מאוד מתעניינת בקיבוץ, קוראת את הגבעתון – לפעמים אני מתפלאת: השינוי הוא גדול. זה כבר לא קיבוץ, אנשים שעכשיו עובדים הם בגיל הנכדים שלי. אני כבר לא יכולה להחליט, אבל אני עוקבת.

אלישבע, איך את מרגישה?

חוץ מבעיות בריאות הכל בסדר. אני מרגישה פה כמו בבית: יש לי חדר, עם תמונות של כל המשפחה. רוב הזמן אני בתעסוקה, משתתפת בכל חוג, ומציירת. בחיים שלי לא ציירתי... אני גם עושה תפוזרת, לא משתעממת. קוראת קצת בחדר, כל יום עיתון, ולפעמים ספר, לאט, מפני שהעיניים חלשות, מתעייפות מהר... לא מעוניינת להיות לבד, לחשוב על כל החיים שעברתי. אני בת תשעים ואחת, ואם אלוהים או מישהו מסדר את העולם אז בשנה הבאה ביולי אני אהיה בת תשעים ושניים, וזו כבר חתיכת דרך. אתמול היו פה אנשים מהביקורת של משרד הבריאות. הם ראינו אותי, שאלו שאלות כאלה שכמעט נפלתי: "תגידי, כל יום שוטפים פה, או רק לקראת הביקורים שלנו? אמרתי, כל יום. ואז שאלו: מנקים בחומרי ניקוי? אמרתי: פה לא חוסכים בשום דבר, לא באוכל, לא בניקיון – זה בית למופת.

אני כבר שלוש וחצי שנים פה. יוסי בא עם הכלה, והיא אמרה – אני לא מאמינה שזה בית אבות, בפתח תקווה אצל דוד של אמא אי-אפשר להיכנס לשם, מהריח... זה הכל שרה'לה, היא אמא טובה, דואגת לכל, ואת רחל קליין אפשר לסכם במילה אחת – מעולה! לא תשמעי ממני שום דבר רע על בית שקמה. חסר לי משהו? רק בריאות. היו לי הרבה פעמים קשיים בחיים, גם בקיבוץ, אבל על בית שקמה, צריך לברך את גבעת חיים.

למה עברת הנה?

לא יכולתי לעשות לי כוס קפה בבית, בגלל הרגל. נפלתי הרבה ונכנס בי הפחד ללכת לבד. הרופא אמר לי, את יכולה לעשות ניתוח, אבל תקחי בחשבון חמישים אחוזים סיכוי לצאת על הרגליים וחמישים אחוז סיכוי לצאת על כיסא גלגלים. הדסה אמרה, אולי תלכי לבית שקמה לחוגים ואחר כך תחזרי הביתה. אמרתי ננסה, אחרי שבוע אמרתי, הדסה, אני נשארתי...!

ומאז, רק דברים טובים יש לי, וגם הרווחתי תשע שנים, כי רק לפני חודש התחלתי לשבת על כיסא גלגלים.

חשוב לך לדעת מה קורה בקיבוץ?

בטח, אני קוראת את הגבעתון מאלף עד תו. מעניין אותי מה שהולך בקיבוץ. נתתי לו את כל חיי... ויש לי הרבה ביקורת, אומנם אני לא חיה עכשיו בתוך הקיבוץ, אבל יש לי שתי שאלות חשובות: למה, אבל למה מושכים את שיוך הדירות – אני מתארת לי שזה מורכב מהמון פרטים והמון עניינים ומעורבים בזה הרבה אנשים, ולא שאני מחכה, וגם לא לשיוך הדירה שלי לילדים, אלא לכל האוכלוסיה. דבר שני, למה נמשכת כל כך הרבה זמן קבלת הבנים לחברות? זה אחד החשובים ביותר, היום-יומי, להזרים פה חיים חדשים, הדור השני היום כבר בני שבעים – אני לא מבינה את זה. כל פעם יש איזה הסבר אחר, אז צריך תכלס, לעשות וללכת. מה שיהיה ומה שיקרה – יקרה.

מה את אומרת על הפרטה?

אני חושבת שזה לטובת הקיבוץ ולטובת החברים. קודם, גם מי שלא עבד קיבל הכל, עכשיו החברים צריכים ללכת לעבוד, להרוויח, לא מקבלים את הכל כמובן מאליו. אני זוכרת שפעם בשבוע היתה חלוקה, וכולם רצו לקחת, ראית רק את הישבנים... לא אשכח את זה. הנה, דיברתי דוגרי, מה שאני חושבת.

מה קורה עם הבית שלך?

אחרי שנה שהייתי בבית שקמה, בא אלדד ואמר שאני צריכה למסור את הבית – אז מסרתי. אני מקווה שהבית יהיה של המשפחה, לילדים שלי. בכל מקרה סידרתי צוואה, מה אני יודעת, יבוא מישהו אחר, יותר גרוע.

יש לי הרבה ביקורת על גבעת חיים, את הנשמה נתתי, 38 שנים במעבדה, אני עוד כל הזמן מרגישה את זה. אני אדם רגיש מאוד, מספיק שמישהו מסתכל עלי בעין לא יפה – וזה כבר משפיע. אחרי כל מה שעברתי לא צריך פסיכולוג כדי לדעת שזה קשור.

חלק מחבריך שבאו איתך כבר לא בחיים...

אני בכלל לא חושבת על זה! אני יודעת שיבוא היום, אם אני מתגעגעת או לא מתגעגעת. נולדים אז צריך למות. הילדים באים אליי, פעם בשבוע הבן יוסי ופעם בשבוע הבת אסתר, ופה ושם באים הנכדים – יש לי שישה נינים, אני מכירה את כולם, מציירת להם, כמתנות. בואי תראי את החדר שלי – תמונות של כל המשפחה. שישה נינים, שבעה נכדים ושני ילדים.

שרה שלום

לא תפסת את הכתובת הנכונה. בזמן האחרון אני מרגישה פחות טוב, אומנם אני באה לפעילות, אבל אני לא פעילה, הולכת הצידה, לא רוצה להפריע לאחרים. רוב הזמן אני קוראת עיתון, דורון דואגת לי לספר מדי פעם, אחרת אין מה לעשות, אפשר להשתגע.

את רואה טלוויזיה?

זה תלוי. יש דברים שאני מאוד אוהבת, ויש דברים שהם קיטץ' – אז אני לא מסתכלת, אבל לא עושה מזה עניין, זה כבר הסוף, זהו. בפולנית אומרים: כשאין מה שאוהבים, אז אוהבים מה שיש. צעירים לא מקבלים את המשפט הזה כמובן מאליו, עושים הכל כדי להשיג את מה שבאמת רוצים, אבל אני עכשיו מרגישה זקנה, לא אכפת לי... חבל, לפעמים אני חושבת ומדברת, כמו שאני עכשיו מדברת איתך, ולפעמים זה עובר על ידי... יש בזה כנראה גם משהו פיזיולוגי, שעם הזקנה משתנה גם האופי של האדם, וצורת המחשבה. כבר לא עושים מאמץ.

את הכי מבוגרת פה

נו אז מה? לא יודעת אם זה כבוד גדול...

כעשרים עובדים, לא כולם במשרות מלאות. יש אחים ואחיות, מטפלים, עובדת סוציאלית (מרגי מהאיחוד שבתה נשואה לרועי בירן), דיאטנית (שרון שלו, הבת של אלי ושרה, רצינית, טובה מאוד), פיזיותרפסטית, מרפאה בעיסוק, ויש מפעילים למיניהם – מוסיקה התעמלות, ציור ואומנות.

המטפלים עובדים עשרים וארבע שעות סביב השעון, ונוסף לאח או אחות ראשית שמכסים את הבקרים, וכן אח בערב ובלילה בחלקית משרה.

התקנים הם לפי משרד הבריאות, חלקם לא במשרות מלאות משום שבת שקמה נחשב לבית סיעודי קטן, 16 מיטות – בשמונה חדרים סיעודיים, שני דיירים בכל חדר. יש לנו דיירים מכל מגוון ההזדקנויות, חלקם צלולים יותר וחלקם פחות, אבל מבחינתנו בית שקמה כולל גם את דיירי החדרים בחוץ, שמשתלבים בכל הפעילויות.

מי העובדים חברי הקיבוץ?

רוויטל ראובן, תיאודורה, דיקי, עמליה (חצי משרה), רחל קליין – שהיא מתנה גדולה לבית, עם כל נושאי התרבות והתעסוקה הפרטנית שלה, ששי – שכבר עשרים שנה באה שלוש פעמים בשבוע ועושה התעמלות עם הדיירים, ורד קרסנטי ועירית ויזל מדריכות בציור, לאה במוזיקה. לצד כל אלה, ארנון רותם עוזר בכל מכל, בנושאי הכביסה והמזון, תיקונים קטנים וגם עזרה לחברים מבוגרים שזקוקים להסעה – ממש נכס.

אוכל – איך אתם מספקים את כל הדרוש?

אנחנו מקבלים ארוחות מוכנות מהמטבח של אהובה, שעובד במענית. אני כל יום מתקשרת, יודעת מה צפוי להגיע, אם כי התפריט די קבוע. יש להם הנחיות ממשרד הבריאות בקשר למזון לזקנים והם מכירים את הצרכים המיוחדים שלנו, מכינים לנו הרבה מחיות. אנחנו עובדים לפי הוראות הדיאטנית בעיקר לגבי תוספי מזון.

בית שקמה מאוזן כלכלית?

לא לגמרי. אני צופה שבסופו של דבר יוקם בית סיעוד אזורי, כי ההוצאות שלנו גדולות, משום שהבית קטן. אומנם יש בתים סיעודיים יותר קטנים בתנועה הקיבוצית, אבל בדרך-כלל הם לא לוקחים על עצמם את הפיקוח של משרד הבריאות.

יש קריטריונים לזכאות של קשיש לתמיכה של משרד הבריאות בזמן שהותו בבית סיעודי, לפי מצב סיעודי ומצב כלכלי של האדם ומשפחתו. לכן, חלק מדיירי החוץ באים עם העזרה הזאת של משרד הבריאות. כשמדובר בחברי הקיבוץ, קצבת הזקנה והפנסיה נכנסות לחשבון בית שקמה, בעוד הם עצמם מקבלים כל חודש 800 שקל לכיס. את החשבונות עושים בהנהלת החשבונות במזכירות.

היום הראש הניהולי הצעיר שונה לגמרי מהתפיסה הניהולית שלנו. אני מרגישה שהגישה הקיבוצית שהיינו רגילים אליה כבר לא תמיד מתאימה. ראובן למשל בא מהצד העסקי, שהיה חלש בשנים האחרונות והוא חשוב מאוד.

כיום יש לבית שקמה ועדה ציבורית, ובראשה צבי מנבר – יו"ר. הוועדה קובעת מדיניות ומפקחת על הפעילות הכלכלית של הבית.

מי מקבל דיירים חדשים?

הוועדה הניהולית, יחד עם המנהל, העובדת הסוציאלית, האחות והרופא שבידו החומר הרפואי הם אלה שמחליטים אם לקבל דייר חדש לבית שקמה. עד עכשיו החוזה נעשה בידי רכז המשק, ועכשיו הנושא יעבור לידי של ראובן המנהל.

אני רואה אותך מתרוצצת, נותנת הוראות, דואגת שהכל יפעל כמו שצריך

אני נמצאת פה הרבה שעות כל יום, וכמנהלת תפעולית אני אחראית על רוב הנושאים. אנשים פיתחו תלות, כל הזמן רוצים אותי...

בית שקמה הוא באמת מפעל חיים שלי, כל נשמתו וכל רמ"ח אברי בו. אני בטוחה שיש בזה גם מינוס, לא טובה תלות באדם אחד, אבל זה כנראה האופי שלי, פרפקציוניזם כזה, לפעמים אני מעורבת קצת יותר מדי.

חילופי המנהלים ובעלי תפקידים אחרים הקשו מאוד על עבודתי היום-יומית, כל הזמן הייתי צריכה להיות ערנית, שלא יתפספו דברים... עכשיו גם נפלה עלינו הבקרה הזאת, של משרד

הבריאות, בדיוק כאשר בא מנהל חדש. היה לחץ עצום. בזכות הדיאטנית, הפיזיותרפיסטית, המרפאה בעיסוק והעובדת הסוציאלית הנהדרות, שעובדות איתנו הרבה שנים נפגשו איתם ונתנו טון רציני בבקרה, היתה הצלחה. בשנתיים האחרונות יותר קשה, לא מבחינה פיזית אלא מבחינת האחריות. הבעיה היא שכל הזמן מתחלפים המנהלים, וכל הזמן רוצים אותי. אני כבר מתקרבת לגיל הפנסיה וצריך לחשוב איך יתנהל הבית בהמשך. בכל מקרה, אני לא אעבוד בחצי משרה, כי אז לא תהיה לי אפשרות לחוש את הדופק של המקום.

האני מאמין שלך

לאורך כל השנים אנחנו מנסים לתת למקום הזה אופי של בית, להעניק יחס אישי לדיירים, לזרום עם האנשים ועם המשפחות כמה שאפשר. הפידבקים די חיוביים, למרות שאף פעם אי-אפשר לרצות את כולם. נכון שכשאדם לא נמצא בביתו לא יכולה להיות למשפחה אחריות טיפולית מלאה. צריך לדעת איפה הגבול, בעיקר כשמדובר בטיפול הרפואי. אנחנו משתדלים להקשיב, לתת להם הרגשה, שהאדם הוא קודם כל של המשפחה ורק אחר-כך של המקום.

שלום ראובן שטרן, מנהל בית שקמה – ספר על תפקידך

התחלתי לנהל את המקום לפני כחודשיים בלבד. יש לי תואר שני בהתנהגות ארגונית, ותואר שני במדעי הניהול. ב-98 פרשתי מצה"ל אחרי שתיים-עשרה שנים בקבע כקצין מדעי התנהגות שהוא יועץ ארגוני למפקדים בכירים. לפני הצבא עבדתי שנה בסידני שבאוסטרליה בבנק משכנתאות במחלקת ארגון ושיטות, ועבדתי גם באוניברסיטה. אחרי הצבא ניהלתי במשך שש שנים את כפר "עופרים" שהוא ההוסטל הכי גדול במדינה של אוטיסטים בוגרים, ואחריי ניהלתי הוסטל של אגודת אלוו"ט. כשאני עובד, אני גם לומד ואז גיליתי את עולם הזקנה, והנושא עניין אותי מאוד. ניהלתי שתי מחלקות סיעודיות ב"בית בכפר" בכפר סבא, אחר-כך בית אבות בחיפה.

ראיתי מכרז של בית שקמה לתפקיד מנהל, ועניתי, משום שאני מבקש לעבוד בפחות לחץ ויותר כסף, ופה מצאתי את עצמי. אני עובד פה בחצי משרה, וטוב לי שזה מקום קטן ואינטימי. למעשה, אני עוד בשלב הלמידה. בית שקמה שייך לקיבוץ, יש ועד מנהל, ויש יו"ר – צבי מנבר. שרה דרור היא מנהלת התפעול, אחראית על העובדים – לא על הצוות הרפואי – דואגת לניקיון, למזון וכדומה, ולדירור המוגן.

איך עברה אתמול הביקורת של משרד הבריאות?

בסדר גמור. זה לא לזכותי, כי אני פה רק חודשיים, אלא לזכות שרה וכל הצוות, ולא פחות מזה לזכות יהלומה, שאותה החלפתי בניהול.

היכרת מוסדות כאלה בקיבוץ?

לא היכרתי מוסד קיבוצי. נקודת המבט שלי היא של מנהל ארגון, וכמנהל ארגון כלשהו, ובית סיעודי בפרט, עקרונית אין הבדל בין בית בקיבוץ או בעיר. מכל מנהל נדרש להיות אפקטיבי ויעיל, וגם איכותי ורווחי. יש בכל זאת הבדל, באווירה ובתחושת הבית. בית שקמה הוא מקום קטן אינטימי ונעים, ואווירה חמה מאוד.

רחל קליין – (נכתב לפי בקשתו של המנהל החדש ראובן שטרן, אשר ביקש את רחל קליין להציג את משנתה באסיפת המשפחות עם הצוות הניהולי)

אני עובדת בבית שקמה קרוב לעשר שנים. אני באה שלוש פעמים בשבוע. באתי משנים רבות בתחום החינוך ולפני כניסתי לתפקיד החדש שלח אותי הקיבוץ שהיה על סף הפרטה ללמוד גרנטולוגיה – שהיא תורת ההזדקנות, בירושלים "שערי צדק". היום מתחלק לשני חלקים:

* בחלק הראשון של הבוקר העבודה היא פרטנית, ליד שולחן – במשחקי שולחן מגוונים ובעלי רמות שונות. כל אחד לפי רמתו ויכולתו. אני משתדלת מאוד לא לתת לדייר עבודה שהיא מעבר ליכולתו, כי אז אני יוצרת תסכול, ירידה בערך הדימוי העצמי שלו, ונהפוך הוא, אני מעוניינת שהאנשים יתמודדו עם הצלחות וירגישו טוב.

* אחת המטרות בעבודתי היא לנסות ולמנוע הדרדרות בתפקודו של הדייר ולנסות לשפרו ככל שניתן, ואם לא תמיד אפשר לשפר או לשמור על הקיים. אני רוצה לאפשר ליקירכם לתפקד בעצמאות מירבית ככל הניתן, לשמור על תחושת הערך העצמי – שאין חשוב ממנה ולנסות למלא את שהותו אצלנו בתוכן ומשמעות.

* אני באה אל יקיריכם ממקום של כבוד; כבוד לשנים שעברו עליהם, כבוד לעברם, לפועליהם ולמעשיהם, ומתוך ה"אסמים המלאים" האלה אני שואבת את הקשר שנוצר בינינו, כי לא אני אלא הם מדריכים אותי – דרך מסע חייהם הארוך. בחלקו השני של היום ולאחר שתיית הקפה או הפרי או המאפה אנחנו מסדרים מעגל שבו שותפים כולם ועורכים פעילות קבוצתית משולבת, שבה יש מקום גם לאנשים הירודים וגם למסוגלים יותר.

קשה לחלוש על שתי האוכלוסיות האלה – והפער ביניהן – אך ניתן. אני מנסה לזמן חפצים ויזואליים שונים, וקטעי מוזיקה - כי "כשהמילים נגמרות מתחילות המנגינות". ומשפט יפה שקיבלתי מלאה דגן שלנו, המורה למוזיקה שפוקדת אותנו כבר כמה שנים פעם בשבוע: מוזיקה טובה חודרת בקלות לאוזן ועוזבת בקושי את הזיכרון".

ביחד אנחנו חוגגים את חגי ישראל ומנסים לתת להם אפיון מיוחד. חוגגים ימי הולדת, מציינים אירועים מיוחדים, בחירות שמתקיימות במדינתנו הקטנה. לאחרונה ערכנו קלפי ליו"ר מפלגת העבודה, קודם היה דיון מעניין ואחר-כך ההצבעה. את הקולות ספרה אלישבע ליגטי, והתוצאה: 15 בעד שלי, 5 בעד עמיר פרץ. אנחנו מעלים דילמות שונות; על החזרתו של גלעד שליט, על מחאת הדיור, בעיית הפלסטינאים, על החינוך במדינת ישראל ועוד ועוד... ואנחנו גם מתגעגעים כל פעם למקום אחר או למישהו אחר, זוכרים את שירה של לאה גולדברג "כובע קסמים". כשאנחנו חובשים את הכובע אנחנו מפליגים איתו לכל מחוזות העבר.

בשנת 1950 תיאר אריקסון שבשלב ההתפתחות האחרון של החיים האדם משיג אינטגרציה של האגו, או ייאוש, וכאשר האדם הזקן מתבונן בעברו ומגיע למסקנה שהיה לו חלק ייחודי במקום ובזמן ברצף ההיסטורי של חייו, אזי הוא חש סיפוק מחייו ומוכן לסיימם ללא פחד. גם באטלר ב-1961 השתמש במושג הזה "סקירת החיים" כשתיאר את התהליך הטבעי של העלאת זיכרונות, ולכן, אני משתמשת הרבה בממונטום הזה, ואני רואה בבירור מה קורה לאותם אנשים, ויהיו הירודים ביותר, ברגע שהזכרונות מציפים אותם. פתאום "גובהת קומתם".

* בתוכניות הקרובות שלי, לשנה החדשה אני רוצה מאוד להכניס "מעגל רוקדים" עם נכדתו של אליהו חיים השוהה אצלנו – שני – שתפעיל אותנו ותרקוד לפנינו, ואם נצליח לגייס שילוב צוותי – נפעיל גם את יושבי הכיסאות והגלגלים.

* דבר נוסף – להביא לביתנו עוללים קטנים-קטנים, שנפרוש להם מחצלות ונתחקה אחר מעשיהם וחיוכם. ראינו שאין שמחה יותר גדולה מתינוק רך המחייך ומסתכל עליך. בתקווה להגשמת חלומות – שתהיה לנו שנה טובה.

רשמה דינה רמגי

על התשתיות

אתחיל באידיאל, אמשיך בפתרון הסביר, ואסיים בبن הכלאיים.

לפני כן גילוי נאות: אני מועמד לקליטה בדירה מבונה.

כולנו, חברים קיימים ונקלטים, היינו רוצים שהתשתיות ביישוב יהיו ברמה הגבוהה ביותר. להבנתי, התכנון של השכונות החדשות נעשה ברוח זו, והתשתיות בשכונות אלו יהיו בסטנדרטים גבוהים. אולם מה עם התשתיות באזורים המבונים? כידוע, הקהילה מוציאה במשך השנים כספים לתחזוקה של תשתיות אלו, ונדרשים שדרוגים משמעותיים לתשתיות רבות – חלקם על-מנת להבטיח תקינות ובטיחות, ואחרים על-מנת להעלות את איכות החיים.

השאלה המיידית היא מהיכן יימצא הכסף לשדרוגים הנחוצים? הכספים משיוך הנכסים לא יועילו כי הם מיועדים כבר לפנסיה ולחלוקה לחברים. לצערנו הכסף גם לא ייפול מהשמים או יגיע מאיזשהו גוף שלטוני או נדבן מזדמן, ולכן מי שישלם הם חברי הקיבוץ. לפיכך השאלה הבאה היא: כמה כל אחד מהחברים יצטרך לשלם?

שוחחתי עם מספר חברים בנושא, והתגובה המיידית של כולם היא: אנחנו משלמים על התשתיות כל השנים! אכן, התשתיות הקיימות מומנו מתקציב הקהילה, והחברים הקיימים (ואלו שנפטרו כבר) הם שמימנו את תקציב הקהילה. נניח שבשנה מסוימת היו בקיבוץ 450 חברים, וההוצאה על תשתיות הייתה 450,000 ש"ח, הרי שכל חבר מימן את התשתיות ב-1,000 ש"ח. המשמעות המצטברת היא שהחברים הוותיקים שילמו על תשתיות הרבה שנים, ואילו חברים חדשים שילמו על תשתיות חדשות פחות שנים.

לאור זאת, פתרון צודק בעיניי יהיה להוסיף את עלות התשתיות לעלות הדירה במסגרת שיוך הדירות לכולם – חברים ותיקים, חברים קיימים צעירים וחברים נקלטים. ההבדל בתשלום הנדרש בין החברים בפתרון זה נובע מהוותק – חברים עם ותק רב ישלמו מעט מאוד, חברים עם ותק מועט ישלמו סכום ביניים, וחברים נקלטים ללא ותק ישלמו את המחיר המלא על הדירה והתשתיות.

אבל... גם ללא עלות התשתיות שיוך הדירות נתקל בקשיים, וכנראה הסיכוי להשלים אותו בתוספת עלות התשתיות הוא אפסי. אשמח אם מישהו מהחברים ירים את הכפפה ויקדם את התהליך לכיוון זה.

הפתרון הסביר שאני מציע הוא להמשיך במצב הנוכחי. כלומר, שדרוג התשתיות ימשיך להתבצע דרך תקציב הקהילה. מדוע פתרון זה צודק? כי בטווח הארוך, הסכום המצטבר שחברים שונים משלמים על תשתיות בכל תקופת החברות דומה. כלומר, בנקודת הזמן הנוכחית החברים הוותיקים שילמו יותר מאשר חברים צעירים, אבל הסכום שהם ישלמו בעתיד נמוך בהרבה, ולכן הסכום הכולל בסופו של דבר יהיה דומה.

הנקודה הבעייתית בפתרון זה היא השכונות החדשות, שדורשות תשלום מידי גדול על תשתיות. מכיוון שהחלטת הקיבוץ היא שהקהילה לא תשקיע כסף בשכונות החדשות, עלות התשתיות צריכה ליפול על הנקלטים. אולם בנוסף לבנייה החדשה יש עוד כ-30 דירות מבונות מיועדות לקליטה. על-מנת למנוע אפליה, נקבע בתקנון הקליטה שהנקלטים בדירות המבונות ישלמו את אותו הסכום על תשתיות כמו הנקלטים בבניה החדשה.

אם נסכם את שתי הפסקאות האחרונות אזי:

1. אין תשלום לשדרוג תשתיות ביישוב הקיים מחוץ לתקציב הקהילה,

2. נקלטים במגרשים מבונים משלמים על תשתיות כמו נקלטים בבנייה חדשה,

המסקנה המתבקשת היא שעלות התשתיות בבנייה החדשה צריכה להתחלק בין כלל הנקלטים, כלומר יש לקחת את העלות הכוללת ולחלק ב-120. באופן כזה החברים הקיימים

לא משלמים על תשתיות הבנייה החדשה, וכלל הנקלטים מתחלקים ביניהם בעלות זו באופן שווה.

קעת אנו מגיעים לבן הכלאיים – החלטת ההנהלות מחודש אוגוסט לגבי תשלום התשתיות של הנקלטים. העיקרון המנחה בהחלטה זו הוא שהמשפחות הנקלטות בבנייה חדשה ישלמו את כל עלות התשתיות של הבנייה החדשה, והנקלטים בדירות המבונות ישלמו את אותו הסכום. כלומר, עלות הבנייה החדשה מתחלקת לא בין 120 הנקלטים אלא בין 92 הנקלטים בבנייה החדשה. פירוש הדבר הוא תוספת עלות משמעותית – עשרות אלפי שקלים למשפחה לכלל הנקלטים – **בין אם בבנייה חדשה ובין אם בדירות מבונות!**

השאלה המתבקשת היא: מה ייעשה עם הכסף שמשלמים הנקלטים בדירות המבונות? והתשובה שקיבלנו היא שהכסף הזה יישמר בקרן מיוחדת וישמש לשדרוג תשתיות עתיד ביישוב הקיים.

המשמעות של החלטת ההנהלות היא כדלקמן:

- החברים הקיימים לא משלמים כלום, ומקבלים תשתיות ישנות,
- נקלטים בבניה החדשה משלמים הרבה כסף ומקבלים תשתיות חדשות,
- נקלטים בדירות מבונות משלמים הרבה כסף, מקבלים תשתיות ישנות, והכסף ישמש לטובת כלל החברים ביישוב "הישן".

שמענו כמה פעמים על "ערך המתנה" שיקבלו הנקלטים ובפרט הנקלטים בדירות המבונות, אולם יש עוד אנשים שמקבלים מתנה, גדולה בהרבה מזו שאנחנו נקבל – חברים שהתקבלו תקופה קצרה לפני היום הקובע. ישנם מספר חברים שקרובים אליי בגיל בשנתיים או פחות, שההפרש בוותק לדמי עזיבה בינם לביני (בתקווה שאתקבל לחברות...) נע בין 0 לבין 5 שנים. אבל בעוד אני נדרש לשלם גם את עלות הבית וגם 250,000 ש"ח עלות תשתיות, הם נדרשים לשלם רק את עלות הבית!

בשלב זה אני מאמין שחלק גדול מהקוראים חושבים לעצמם: "טוב, נטשת אותנו ועשית חיים מחוץ לקיבוץ, אז עכשיו תשלם!". ובכן, אני מודה שהייתי נאיבי וטיפש – עשיתי שנת שירות והוספתי חטא על פשע כששירתי בצבא חמש וחצי שנים. כך יצא שלמרות שלא עשיתי טיול אחרי השחרור אלא התחלתי מייד לעבוד על-מנת לממן את לימודי, ביום הקובע עדיין הייתי עמוק בלימודי התואר הראשון. למיטב הבנתי הרוב המוחלט של המועמדים לקליטה בקיבוץ היו ביום הקובע במצב דומה לשלי, כלומר רחוקים מלקבל את ההחלטה איפה לגור לטווח הארוך.

בשורה התחתונה: לתפיסתי, החלטת ההנהלות אינה צודקת כלפי כלל הנקלטים ובפרט כלפי הנקלטים בדירות מבונות, חורגת מרוח ההחלטות שקיבלה האסיפה בנוגע לקליטה, ומן הראוי שתשונה כך שכלל הנקלטים ישלמו רק את עלויות התשתיות הנובעות מהבניה החדשה.

סיון יוגב

ערב עם יורם טהרלב

עמית ארבל ויאיר גורן, עם נגנים ומעצבים מבית,
הגישו לנו הופעה מוסיקלית מושקעת, שכולה חוויה
אומנותית מרגשת – ממש להתפעם מכוח היצירה
המקומי.

עמית, איך נוצר הערב עם יורם טהרלב?

הרעיון הגיע מיוזמת "זית" (זהות יהודית תרבותית), ומהמרכז הקהילתי של עמק חפר. יוזמת "זית" קיימת ופועלת כ-5 שנים בתוך המועצה ושמה לפניה למטרה לטפח ולקיים אירועים ויוזמות הקשורים בתרבות ישראלית ויהודית מתחדשת, כגון: קבלות שבת, אירועי ראש חודש, בתי מדרש שונים ותמיכה ביוזמות תרבותיות מקומיות ברחבי העמק. מתוך רצון ומחשבה לשתף כמה שיותר יישובים בפעילות המגוונת של "זית", ומתוך היכרות עם היכולות המוסיקאליות של בני גבעת חיים הוצע לוועדת התרבות לארח (אולי כתחילתה של מסורת) ערב עם המשורר יורם טהרלב, כשאת הצד המוסיקאלי יובילו נגנים מקומיים. את הקשר מול המועצה, יורם טהרלב, הנגנים ואנשי ההפקה חיברתי אני. הרעיון הכללי היה לנסות וליצור חיבור אישי ובין-דורי, הן בנגינה והן בהפקה, ואני חושב שזה ניכר במהלך הערב.

בשלב הראשון יצרתי קשר עם יאיר, שאותו אני אוהב ומעריך מאוד, וביחד חשבנו איך נוכל לעשות ערב מגוון, תרבותי ובעיקר משתף כמה שיותר אנשים מהקהילה. בהמשך הצטרפו אלינו מיכל עוזרד לוז וברק אביעם והביאו מכישרונם לעיצוב הבמה והמרחב.

יאיר, אתה נחשב היום לאיש המוסיקה בקיבוץ?

אני חושב שיש הרבה אנשי מוסיקה מצויינים בגבעת חיים – נגנים, זמרים, מעבדים ויוצרים. אנחנו מנסים לחבר בין האנשים האלה, וליצור משהו חדש ומשותף. התחום שלי הוא אופרה, אני שר באופרה הישראלית בתל אביב, וכשעמית התקשר הייתי בתוך כמה פרויקטים. בשבוע שלפני המופע נסעתי כל יום לנהריה לפרוייקט של אופרה קהילתית – סינדרלה של רוסיני – שרץ בכל הארץ. נרתמתי בשמחה לערב יורם טהרלב, גילינו שאנשים אוהבים אותו, זוכרים את המילים – הלל מורן אוהד שלו, נאווה שחם מחזיקה במדף ספרים שלו, וכך גם מיכל עוזרד ואחרים. בגלל קוצר הזמן, אמרנו שננסה לחלק את השירים לצוותים קטנים. קבענו רשימה ראשונית של שירים ושל צוות, והתחלנו לעשות טלפונים... עשינו יחד את הבחירות: ניסינו להרכיב תכנית מגוונת מבחינת אופי השירים, ההרכבים המבצעים והעיבודים. חשבנו למשל שיהיה מעניין להביא ביצוע "גברי" לשיר "בדרך אל הכפר", אז הצענו זאת להלל והוא התלהב ונכנס לעניין. לשיר "צל ומי באר" צירפנו אליו את אמיתי באקורדיון וכך נוצר הרכב של אב ובן. אני וברק הכנו שני שירים משותפים שעבדנו עליהם בבית. יהודה קליין הביא את השיר "סתיו לבן" שלא הכרנו והציע ללאה להצטרף אליו בחלילית. העבודה עם לאה אגב, היתה בשבילי סוג של סגירת מעגל והבעת תודה, כי הסולואים הראשונים שלי בקיבוץ היו בחגים שלא ריכזה במשך שנים. הזכרתי לה שכשהייתי בן עשר היא הזמינה אותי לשיר "יש לנו סב" בליל הסדר, ועד היום יש לי זיכרון חזק של ההופעה הזאת. (אני עדיין זוכר את הקול השני...). לשיר "הייה לי חבר היה לי אח" בחרנו לצרף לעמית את יורם גור בעוד גיטרה, וזו בעצם פעם ראשונה שיצא להם לנגן ביחד. ב"את חירותי" חשבנו שיכול להיות מתאים להוסיף צ'לו וכך סיון הצטרף. את השיר הפותח, "אתה לי ארץ", נתנו לקרן סייקס, שהעריצה (פעם) את ירדנה ארזי, בליווי המסור של עמית

ויוני. אני ועמית התחלקו בינינו במלאכת העיבודים, ומכורח הנסיבות, חלק מהתפקידים כתבתי ברכבת לנהרייה...

עמית, מאיפה הציוד?

לצערי חלק ניכר מציוד ההפקה והנגינה שהשתמשנו היינו צריכים "להשיג" מכל מיני מקומות שונים.

אני מאמין שנצטרך לחשוב בשנים הבאות איך להשקיע, לא רק בתשתיות הפיזיות אלא גם בתשתיות הרוחניות תרבותיות. בשביל לעשות תרבות יש צורך בכסף, כוח אדם והפניית משאבים. החברה צריכה לדעת את זה, ולהשקיע מחשבה לשנים הבאות עלינו לטובה.

ספר קצת על העבודה לקראת המופע

תוך כדי ההכנה היתה לי הזדמנות להכיר חברים: ישבנו בבית של יהודה ורחל, דיברנו, שרנו, היתה תחושה של חברה, של קהילה.

ההופעה זה ציפור, אנשים בעיקר רוצים לנגן יחד, להיות שותפים עם כל הלב והכוונה. יאיר ואני חברים טובים, אבל עד עכשיו לא יצא לנו לעבוד יחד. כך גם בקיבוץ, אנשים לא מספיק נפגשים. העבודה המשותפת נותנת הזדמנות להיפגש, ליצור קשר.

יאיר, חדר האוכל היה מעוצב להפליא, אווירת קיבוץ של פעם – איך נבנתה התפאורה?

חשבנו לקיים את האירוע בחדר הטעימות, ואז הבנו שזה ערב של המועצה עם קהל גדול, וצריך לצאת לחדר האוכל. התלבטנו איך להשתלט על המרחב, זה נראה חסר סיכוי. למזלנו מיכל וברק לקחו על עצמם את המשימה, ויחד התגייסו לעזור – מיכלי נזכרה שיש לה בסטודיו ציורים שציירו ילדים מהמרכזון לפי תמונות ישנות של גבעת חיים, וחשבה שיהיה מעניין לשלב תמונות מהארכיון יחד עם הציורים, וביניהם להוסיף שירים ומכתמים של המשורר עצמו. הרעיון בעיצוב הבמה עצמה היה ליצור סוג של בית קיבוץ, או בית של פעם, עם חלונות, וילונות, כורסאות ושטיחים. לצורך כך אנשים תרמו חפצים ורהיטים מהבית שלהם, וכך לא היינו צריכים לבנות מאפס, אלא יכולנו להשתמש במה שקיים. לאורך כל התהליך ענבר וחגית רכזות התרבות עזרו לנו בכל מה שיכלו, וגם חברים נוספים התנדבו בשמחה לעזור בהקמה ובפירוק. נדהמנו לגלות עד כמה אנשים שמחים לשתף פעולה ולעזור כמה שאפשר.

מה הלאה?

עמית: אני מקווה שחגיגות שנת השמונים יתנו דחיפה רצינית לעשייה התרבותית והחברתית שכבר מתקיימת שנים רבות, זאת בשיתוף כלל הציבור במשק ובהובלת דור הבנים החיים בגבעה.

יאיר: אני מופיע בהמון פרויקטים, ותמיד כשאני שר בקיבוץ, יש לי הרגשה אחרת, של עשייה, כמו יש מאין. יש משהו באירועים האלה שאינו קיים על הבמה הגדולה וה"מקצועית": בגלל שזו קהילה קטנה, בגלל שגדלתי כאן ואני מכיר את האנשים על הבמה ובקהל, החוויה של הנתנה והקבלה הרבה יותר עוצמתית וישירה. אתה מבין מחדש מהי "תרבות" ועד כמה היא משמעותית בשביל החברה ובשביל עצמך.

ולסיום:

אנחנו רוצים להודות לכל הנגנים המופלאים שהשתתפו, התאמנו ונתנו מליבם להצלחת ערב, לאנשי התפאורה וההפקה, לרכזות התרבות, ל"זית" ומועצת עמק חפר, ליורם טהרלב, ולתושבי גבעת חיים שבאו, פירגנו בחום ונהנו ביחד איתנו מהיצירה המשותפת. כן ירבו... שאלה ורשמה דינה רמגי

אנשים אנונימיים

מה אשמתי שאני גרה בקרבת פחי אשפה? אך יש אנשים – אנונימיים (בינתיים) לא נחמדים ולא ממושמעים, אשר עושים לי רע שבעתיים.

אלה אפילו לא פותחים את הפחים הנוחים והמופרדים, זורקים את כל הזוהמה בלי לרדת מהרכבים השונים, סתם כך לשם נוחיות.

ומה עלי לעשות? לאסוף מהגינה והסביבה כמעט יום יום את הפלסטיקים וכל יתר האשפה שנשארת אחרי החתולים ומתגלגלת ברוח ישר אליי?

אני רוצה להציע להם הצעה: למה שילכו רחוק? אפשר לפזר את העיתונים ושאר ירקות על-יד הבית שלהם, אם כל-כך אוהבים לכולך? כך זה גם לא יהיה על מצפונם (אם יש) שאישה מבוגרת חייבת לנקות את הזוהמה שלהם.

אני הרי מאוד אוהבת ניקיון, גם אצלי וגם קיבוץ ירוק ונקי בלי שיריים. יום אחד (אולי) אצפה מהחלון ואזהה את האנונימיים. רק חבל שאין לי מספיק זמן לזה...

מיכל אפרת

ראשית, תיקון טעות: את סמל חג השמונים (כל הפרטים בגבעתון הקודם) אנא העבירו אלינו עד לתאריך 1.2.2012 כמובן. מכונת הזמן מקולקלת, לכן כל מסע אל העבר (למשל, לשנת 2010) עלול לפגום ברזולוציה.

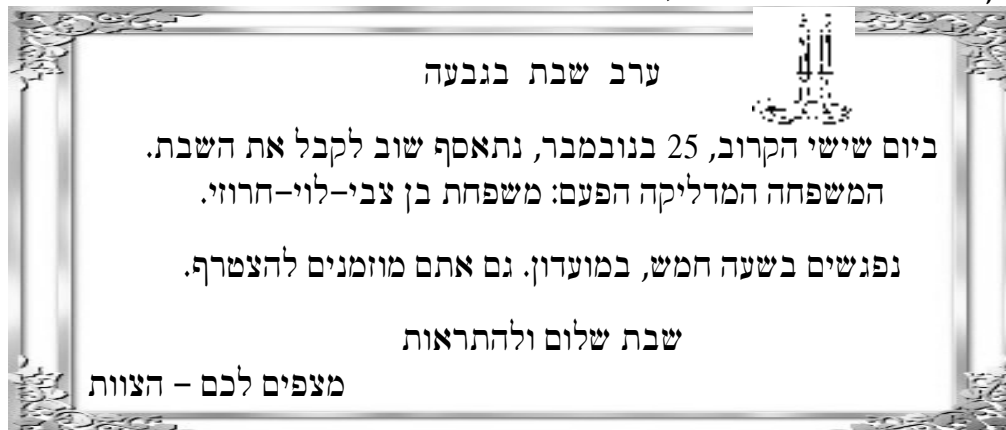
הסמלים שיוגשו במועד, יועמדו להצבעת הקהל באתר האינטרנט של הקיבוץ. בנוסף, יתכנס חבר שופטים מקצועי, ובחירתם המלומדת תשוקלל עם ההצבעות באתר (ממש כמו ב"כוכב נולד").

*****

במוצאי שבת שעברה, נפגשנו למופע מוסיקלי משותף עם המשורר והפזמונאי יורם טהרלב. נרשמה נוכחות מכובדת של כ-300 צופים, שנהנו מערב תרבות קסום ומיוחד, עם טעם של פעם וכשרונות של היום. ברצוננו להודות לעמית ארבל ויאיר גורן על ההפקה המוסיקלית, שוב לעמית – על הארגון הלוגיסטי, לברק אביעם איש שלום ומיכלי לוז-עוזרד על עיצוב התפאורה והתערוכה, בה היו משולבים ציורים מההווי המקומי ותמונות נוסטלגיות מהארכיון שלנו. לכל המשתתפים על הבמה (בסדר אקראי): קרן סייקס, יוני גור, יורם גור, סיוון יוגב, לאה דגן, יהודה קליין, ברק אביעם, יאיר גורן, הלל מורן, אמיתי מורן, עמית ארבל. הייתם נפלאים, השארתם טעם מתוק וחשק לעוד... תודה גדולה לניר גורן, שתמיד מוכן לעמוד לרשותנו בכל מצב ובכל זמן, בפתרונות החשמל והתאורה. תודות גם לבתיה מזור, ליהודית שחר ולתורנים היעילים: הראל בן-אבו, יהאל יצחקי וג'ון הגיווארה - על העזרה בעיצוב האולם. לעלית כץ (גורן), קרן וסיוון רצון, יעל בר-הלל ויואבי לוז – על העזרה בסידור הבמה והתצוגה. לנילי קפלן- תודה על השאלת התמונות מהארכיון. ותודה לשתי הנשים מהמועצה שתפרו את הקצוות – רינה ברקאי (מפרוייקט "זית") ואילת כורה (רכזת תרבות עמק חפר). לבקשת הקהל, נקיים ערב מוסיקלי נוסף בפורמט דומה במהלך השנה.

*****

חג החנוכה מתקרב, והשנה, בנוסף לטקס החגיגי בחדר האוכל, נקיים גם סיור "חנוכיות בסמטאות" בירושלים, למבוגרים וצעירים מגיל 16 ומעלה. "בבחי החנוכה נדלקים אט אט נרות רבים המאירים את הסמטאות הירושלמיות באור יקרות. נפסע חרש ונחפש את סימני החג, נכיר את מנהגי הדלקת החנוכייה, ונקנח בסופגניות חמות באחת המאפיות הירושלמיות. המסלול מתחיל משער יפו, עובר בסמטאות העיר העתיקה ומסתיים בביקור בכותל". הסיור יתקיים ביום ב', 26 בדצמבר, נר שביעי של חנוכה. יציאה בשעה 15:00 ממגרש החניה. הסיור לחברים ותושבים הינו ללא תשלום, אך מחייב הרשמה מראש (בלוח המודעות בחדר האוכל). חשוב להדגיש כי ההרשמה מחייבת. אדם שנרשם ולא יגיע – יחוייב בעלות ההשתתפות עבור המקום שנשמר לו, בסך 50 ₪. החורף בפתח, אז נאחל גשם של ארועי תרבות מחממי לב לכולנו!

מלל טוב

לאברהם ומירי פלי"שון
להולדת הנכדה נגה
בת לסקמה ואריאל
ברכות למשפחה

מלל טוב

לליאור ומאיה משי
להולדת הבן אורן
ברכות לסבתא וסבא
אורית ומי'ר
לסבתא רבא נעמי
לסבתא רבא רבקה אנג'ל
ולכל המשפחה

מלל טוב

לאורי ועלית בזר
להולדת הבן – שני
אח לשקז יונתן וסער
ברכות לאסתי ואיזיק
ולכל המשפחה

לעדי הרטביץ

לסיום השרות הלאומי בגן רותם
איחולי הצלחה בהמשך דרכך.

למתגייסים:

זהר חיים (ביום הולדתו - מזל טוב),
בר חכם, אביב אליהו וגיא לוסטיג.
בהצלחה, שימרו עלינו ועל עצמכם.

באהבה

בית גבעת חיים מאוחד

